

5. *Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 16 «Основні засоби», склад Ради з міжнародних стандартів фінансової звітності при Міністерстві фінансів України, затверджений наказом Міністерства фінансів України від 18.01.2013 № 20. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/929_014.*
-

Баблюк Людмила Антонівна, магістрантка 1 курсу,
Вакун Оксана Володимирівна, к.е.н., доцент,
доцент кафедри обліку та фінансів

ОБСЯГ ФІНАНСУВАННЯ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ В ПОРІВНЯННІ З КРАЇНАМИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Українська медицина страждає від непослідовної соціально-економічної політики та нерівних умов для ведення медичної практики суб'єктами господарювання. Незважаючи на те, що законодавство України передбачає бюджетні видатки на медичну галузь в розмірі не менше ніж 10 % від обсягу національного прибутку, та за 11 років існування відповідного Закону жодного разу цю норму не було виконано. Україна посідає останнє місце за кількістю грошей, які витрачає держава з бюджету на кожного пацієнта в рік – це близько 149 доларів. Якщо взяти Німеччину в якій в чотири рази менше лікарень, ніж в Україні, а витрати на кожного пацієнта у 20 разів більші.

Видатки на медичне обслуговування в Польщі складають близько 7,75% величини доходів бруто. Зазначені кошти акумулюються Пенсійним фондом, який розподіляє їх між створеними згідно із законом 16 повністю автономними воєводствами та 1 відомчим фондом обов'язкового медичного страхування.

Фінансування системи охорони здоров'я в Чеській республіці засноване на принципі солідарності і справедливості, його основним джерелом є державні кошти. Фінансування первинної ланки медичного обслуговування населення здійснюється з фонду обов'язкового медичного страхування, яким забезпечується майже 80% витрат сектора охорони здоров'я, в той час як загальні податки покривають лише 11%. Приватне добровільне страхування здоров'я і готівковий розрахунок складають лише 7%.

Фонд обов'язкового медичного страхування наповнюється за рахунок внесків працюючих громадян, які становлять 4,5% їх доходів, і роботодавців - 9%. Приватні підприємці відраховують 13,5%, однак не більше 35% від задекларованої ними суми прибутку.

Після проголошення незалежності Словаччини в 1993 році в країні був заснований Національний фонд страхування і, таким чином, відновлена модель соціально-медичного страхування Бісмарка. У результаті реорганізації фонди медичного страхування були перетворені в акціонерні компанії. Загальні витрати на охорону здоров'я в Словаччині становлять 8,1% ВВП.

Фінансування охорони здоров'я в Угорщині на 63% забезпечує фонд медичного страхування, на 12% - місцеві та регіональні органи влади. Решта засобів надходить з приватних джерел – 21% прями платежі від населення, 1% приватні страхові компанії. В Угорщині діє обов'язкове державне медичне

страхування для всього населення. Працедавці відраховують 11 %, працівники - 3 % доходу. Угорщина витрачає на охорону здоров'я 7,8% ВВП.

Таким чином проаналізувавши видатки на охорону здоров'я в країнах Європейського Союзу, можна зробити висновок, що Україна на медичну галузь витрачає у 1,3 рази більше, ніж Польща, у 1,4 рази ніж Чехія, у 1,2 рази більше, ніж Словаччина та Угорщина.

28 грудня 2017 року Президент підписав закони, які мають запустити якісні зміни у системі охорони здоров'я України. Перший Закон змінює модель фінансування медицини державою та запроваджує принцип "Гроші йдуть за пацієнтом", що означає фінансування за послуги конкретному пацієнту, а не пустого ліжка-місця.

Костишин Олег Миколайович, студент 3 курсу,
Стефанишин Лілія Стефанівна, к.е.н.,
доцент кафедри гуманітарних та
фундаментальних дисциплін

ПЛАНУВАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Фінансове планування можна визначити як процес визначення обсягу необхідних фінансових ресурсів за джерелами залучення та напрямками їх використання відповідно до виробничих та маркетингових потреб підприємства у плановому періоді. Особливістю планування фінансових ресурсів організації, що здійснює ЗЕД, є його складність, зумовлена постійною мінливістю умов господарювання на зовнішніх ринках, обмеженим доступом вітчизняних підприємств до фінансової інформації на зарубіжних ринках, складністю врахування фінансових ризиків ЗЕД в планах та розрахунку обсягу необхідних трансакційних (контрактаційних) витрат при здійсненні зовнішньоекономічних операцій.

Призначення фінансового планування полягає у визначенні сукупної потреби організації в такій кількості фінансових ресурсів, щоб забезпечувалося фінансування розширення виробництва та виконання фінансово-кредитних зобов'язань. Планування потреби в фінансових ресурсах можна звести до розробки фінансових планів, програм [4, с.82].

Система фінансового планування на підприємстві включає в себе три основні підсистеми:

- перспективне фінансове планування;
- поточне фінансове планування;
- оперативне фінансове планування.

Кожна з цих підсистем використовує окремі форми фінансових планів, зміст та чіткі межові періоди, на які розробляються ці плани. Для фінансового забезпечення та розширення обігу виробничих засобів, а також для отримання високої результативності виробничо-господарської діяльності і створення умов, для забезпечення платоспроможність та фінансової стійкості підприємства є необхідним фінансове планування. До якості у фінансовому плануванні,